ПЕРЕЦЬ

№ 21 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1956

Мал В. ГЛИВЕНКА

ТЕЛЕФОН НЕ ВИТРИМАВ...

— Доки ти на мені виїжджатимеш?! Поїдь хоч раз до людей та поговори з ними!

МИНИСТЕРСТВО СВЯЗИ СССР

ПРАВИТЕЛЬСТВЕННАЯ ТЕЛЕГРАММА

Бл. № Принял:

ПЕРЕДАЧА ——го——ч.——м.
Св. № Передал:

ПРАВИТЕЛЬСТВЕННАЯ КРЫМСКАЯ ОБЛАСТЬ ХАРАКС САНАТОРИЙ ДНЕПР ДИРЕКТОРУ САНАТОРИЯ=

ПРАВИТ КРЫМУ СТЛ88 ПР СТАЛИНО

№ 106 24 мин.

=ПРОШУ ПРИНЯТЬ СВЕДЕНИЮ ПРИЕЗД МОЕЙ ЖЕНЫ ПУТЕВКАМ НОМЕРА 633 ЗПТ 3434 ЗАДЕРЖИВАЕТСЯ ДВА ДНЯ 4/520

=ЗАММИНИСТРА НОСИК-

ПЕРЧАНСЬКА ТЕЛЕГРАМА

СТАЛІНО

ЗАСТУПНИКОВІ МІНІСТРА ВУГІЛЬНОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УРСР

т.НОСИКУ

ПРИЇЗД ДРУЖИНИ ДО ВІДОМА ПРИЙНЯВ

ПРИЇЗДИ ТЕЩІ Й ІНШИХ ЧЛЕНІВ ВАШОГО ДОМАШНЬОГО УРЯДУ

ПОВІДОМЛЯЙТЕ ТРОХИ СКРОМНІШЕ

ПЕРЕЦЬ

Дмитро БІЛОУС

Тітуся Рая між кумась
Заговорила палко:
— Дали Шкуренкові п'ять літ,
А чоловіка жалко.

Озвалась Варя: — Заслужив —
Не дінешся нікуди.—
А Рая: — У державі крав...
Хіба хто плакать буде?

Якби-то він у дядька вкрав,
А це ж — як крапля в морі.
Держава не збідніє й так,
А чоловік у горі...

— А хто такий Шкуренко ваш?—
Спитали тьотю Раю.
— Чого він мій? Так чула я...
А де робив — не знаю...

— Це той Шкуренко,— ще одна
Втрутилась в суперечку,—
Що дитбудинок обікрав
У нашому містечку.

Враз тьотя Рая на лиці
Змінилась: — От халепа.
А я ще й стала співчувать
Йому, стара дурепа.

А він безчесний чоловік!
От паразит! Падлюка!!
Та в дитбудинку ж у тому
Живе моя онука!..

. . . . . .

Біда, що дехто співчува
Тим, що державне цуплять,
Аж поки на мозоль йому
На власний не наступлять.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

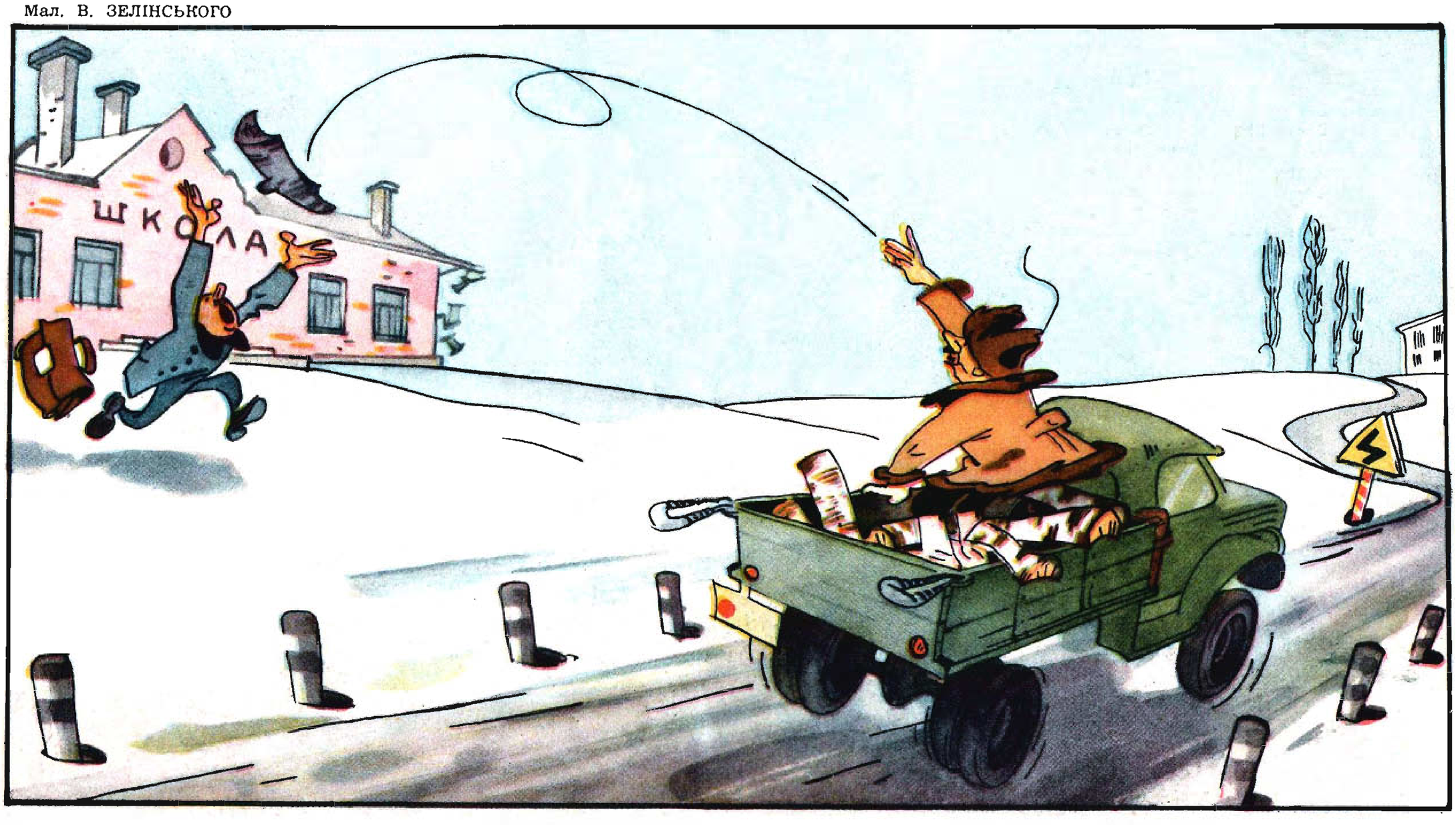

Підкинув палива...

Перша подорож

Не зовсім чітко вже пам'ятається, куди саме малося подорожувати, чи в Америку до індійців, чи в Африку за слоновими іклами, леопардовими та лев'ячими шкірами, а подорожувати вирішено було обов'язково...

Очевидно, спочатку треба було одвідати Робінзонів острів, потиснути руки правнукам П'ятниці, потім після того висісти з човна на якомусь африканському березі, настріляти слонів, бегемотів, левів, леопардів та тигрів, подратувати патерицею крокодила, тюкнути на боа-констріктора,— і вже аж тоді з слоновими іклами та з усіма звірячими шкірами майнути човном через Атлантичний океан до Америки, одвідати дядькову Томову хижку та подивитися, як «Яструб'ячий кіготь» здирає з бліднолиців скальпи.

Майн-Ріда й Фенімора Купера перечитано було геть чисто все, що було у волосній бібліотеці і в околишніх школах; траплялося іноді викрасти або випросити через покоївок книжку і в пана.

Зібралися ми до Африки й до Америки спочатку були втрьох: я, Панько Верба й Омелько Канда.

А коли постало питання, з кого буде «Яструб'ячий кіготь» драти скальпа,— вирішили взяти Сашка Кендюха, опецькуватого й неоковирного мамія, що його всі ми не любили, бо до школи він не приходив, а приїздив з хутора, і завжди на перемінці витягав із торби або ковбасу, або смажене курча, тоді як ми підснідували хлібом з огірком або з цибулиною.

— Візьмемо Сашка! Як прийде до скальпа, ми випхаємо його, хай з нього деруть, у нього голова здорова і волосся цупке.

Сашко погодився. Про скальпи ми йому, звісно, не говорили.

Та Сашко був нам корисний іще й тим, що мав змогу набрати на дорогу сала, хліба, яблук і навіть грошей. Він нам признався, що знає, де баба гаманця свого ховає, а в баби було не менше, як п'ять карбованців!

П'ять карбованців! Чортій-куди можна було заїхати за п'ять карбованців, та ще з своїм салом, хлібом і яблуками!

Не в Африку, а за Африку можна заїхати за п'ять карбованців, аж отуди, де Суматра — Ява — Борнео — Целебес — Сандвічові — Курільські — Кольський — Канін — Апеннінський, як у географії ми заучували...

Карти в школі не було, так учитель було як скаже:

— Починай зверху!

І починаєш:

— Кольський — Канін — Скандінавський — Ютландський — Піренейський — Апеннінський — Балканський — Таврический ілі ж Кримський.

Півострови в Європі...

Так само й з островами:

— Корсіка — Сіцілія — Сардінія!

— Ну, далі,— вчитель натискає.

— Суматра — Ява — Борнео — Целебес.

— Ну, далі!

— Кріт! І той... як там його... Берінговий пролив і той... Грин... Грин... Гринляска!

— Ставай у куток!

Так що географію ми знали...

Човна ми намітили вкрасти у діда Підситка в озері,— дід Підситок там ятері становив, карасі ловив,— уночі перетягти того човна до річки (Ташань — річка зветься), попливти по Ташані до Ворскли, Ворсклою до Дніпра, Дніпром у Чорне море,— ну, а морем — там уже путь проста, як на долоні,— у Дарданели, Босфор, з Босфору взяти трохи цабе у Бабельмандебську протоку, а звідти вже до Африки, «як до соломи».

Сашко Кендюх понатягав уже паляниць, сала, яблук, сірників, солі... Все це ми поховали у глинищі за кладовищем.

Був кінець травня.

Одної темної ночі, коли вже дід Підситок повтикав на озері свої ятері, ми крадькома перетягли човна з озера на річку.

Тої ж ночі ми задовго до світанку мали й чкурнути, та Сашко Кендюх ніяк не міг дістатися до бабиного гаманця,— бабі чогось тої ночі не спалося,— усе вона кректала та й кректала, і задрімала аж удосвіта.

Доки Сашко пантрував бабу, ми з Паньком та з Омельком попереносили з глинища до човна харчі та сяку-таку одежинку.

Уже зазорювало, коли прибіг, захекавшись, Сашко:

— Шість карбованців! — вихекнув Сашко.

— Ого! — огокнули всі ми, і давай мерщій укладатися в човен.

Я вже й не докажу, чого того дня нечиста сила зірвала діда Підситка ні світ ні зоря,— базарний день, здається, у містечку був,— так він зарані вирішив потрусити ятері, щоб на базар першим із свіжиною з'явитись.

Підійшов дід до озера, нема човна...

Дід гульк! — а від озера через луки до річки по траві слід, де ми човна тягли (отакі ми були мудрі, що так ото сліди замітали!), дід тим слідом до річки, і тільки-но ми хотіли одіпхнутися, як Підситок:

— А куди ж ото ви, шибеники, га?!

Ну, ми з човна, як жаби — прямо у воду! Води в річці було по пояс... Я встиг ухопити паляницю. Бабиних шість карбованців було зашито у Панька в поясі... Чкурнули ми луками аж до Ясенового. Це — такий лісок за селом, з глибокою посередині балкою. Посідали ми в балці у густій ліщині, сидимо, сопимо:

— Що далі робити?

Тимчасом гемонський дід Підситок зчинив галас на все село:

— Ач які, сукини сини! Острожники, бузувіри, хамлети!

Телесувався дід біля човна,— всеньке село збіглося...

— Чиї?

Дід упізнав усіх і зразу ж виказав, чиї...

Матері наші, кожна по-своєму:

— Ой, боже ж мій!

І кожна тут же почала шукати чогось такого довгого й замашного...

— Де ж вони, дайте мені мого!? — кожна мати по-своєму вдарила руками об поли.

— Подалися в Ясенове! — пихнув люлькою дід.— Ні, ви дивіться, люди добрі,— човна вкрали! Чим би ж я тоді ятері становив?! Га?! От, харцизяки! Впіймаю — рішу!

— Куди ж ото вони зібралися? — плачучи, запитала моя мати.

— Хоча б куди там вони прямували, а кінець один — острог! — махнув рукою дід Підситок.

Тоді матері ще раз кожна по-своєму:

— Царице наша небесна! Ой, дайте мені мого!

Дід Підситок повикидав на траву з човна одежину й усі наші запаси:

— Забирай, чиє воно тут є! Та поможіть мені човна в озеро перетягти! Ич, хлюсти,— трави скільки потолочили! Беріться, рюмсаєте тут! Дивитися за лобурами краще треба, щоб не хникати потім! Матері!

Взялися наші матері за човна і разом з дідом перетягли його назад до озера...

Дві доби ми сиділи в Ясеновому, в балці... А потім увечері пішли додому.

Мати дуже плакали, а батько повчали, як з дому тікати в подорож...

Фантазія, пам'ятаю, зародилася в мене у гарячій моїй голові, а батько вибивали її зовсім з іншого місця... Віжками...

Панько й Омелько теж днів зо два сідали на ослін потихеньку, охляпом і при цьому кривилися.

За тиждень навідався з хутора Сашко Кендюх.

— Ну, як? — запитали ми його.

— Два налигачі тато на мені побили! Дуже сердилися! — розповів Сашко.

— А бабині гроші? Шість карбованців?

Панько гроші віддав Сашкові, ще як ми в Ясеновому сиділи.

— Я підкинув бабі біля того місця, де вони гаманця ховають. Бабуся думають, що то вони витрусили їх, як у суботу на свічку брали.

Отак закінчилася наша подорож до Африки за левами й до Америки подивитися, як деруть індійці скальпи з бліднолицих.

Давно-давно це було...

Було це чи не того літа, як коронувався на царство останній російський імператор, і як староста ганяв усіх до церкви молитися за многі цареві літа.

Не дуже гаряче, видать, молилися тоді за царя й імператора, бо літа йому вийшли не такі вже дуже й довгі, а головне — останні і для нього, і для всенької його династії.

Мал. БЕ-ША.

— Ну, молодий чоловіче, покажіть нам плід вашої любові до науки.

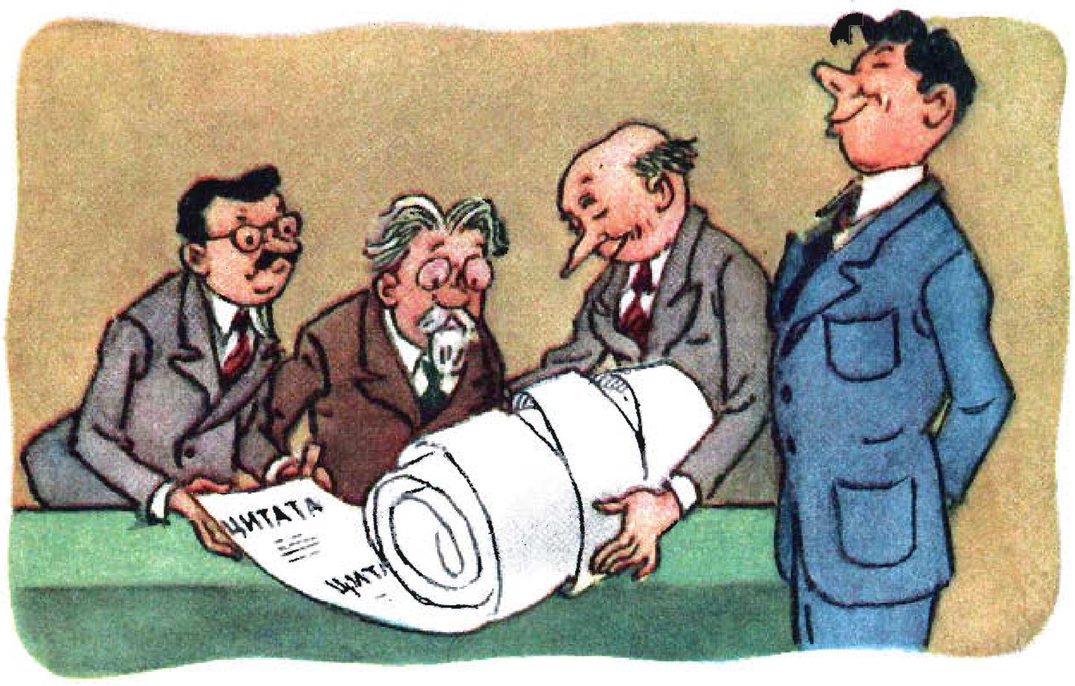

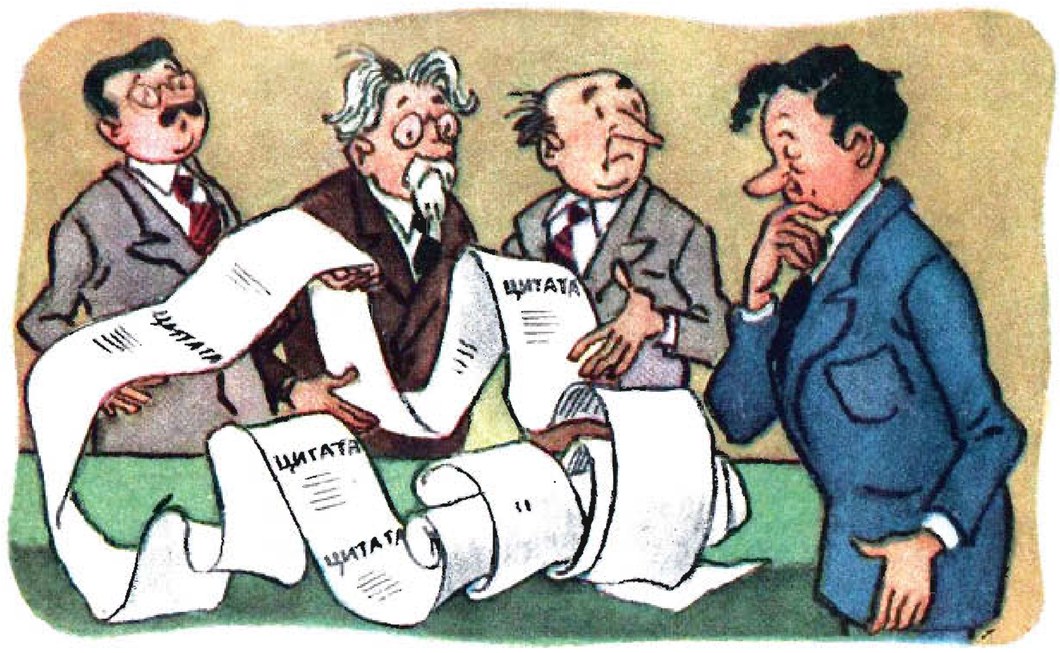

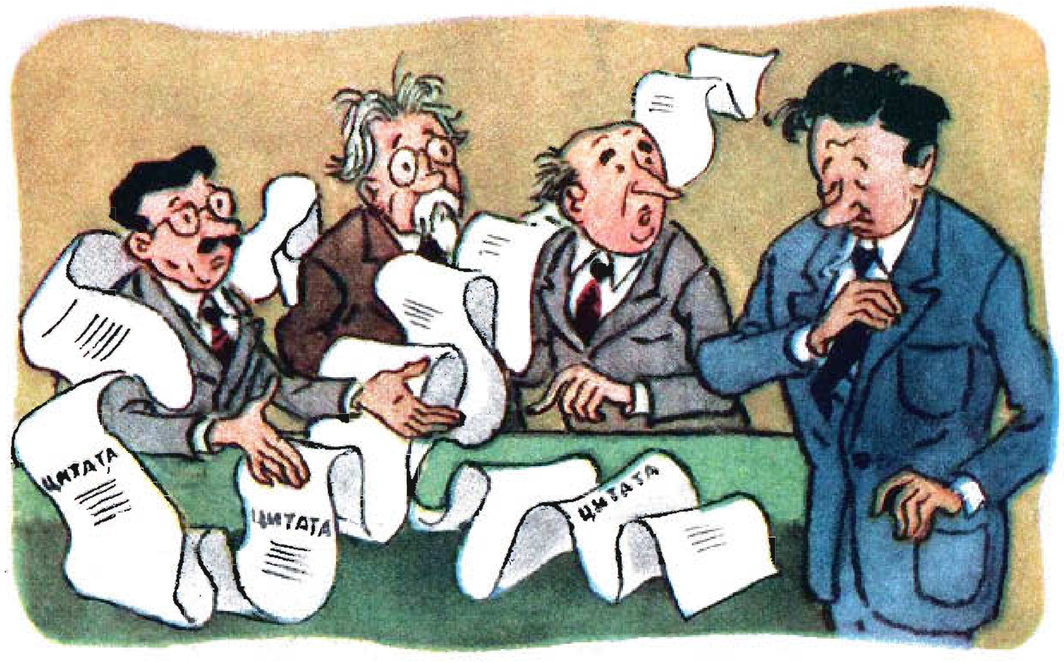

Ведмідь і Бровко

(БАЙКА)

Ведмідь на пасіці директором служив
І жив... Їй-богу, добре жив!
Мав до сніданку мед і вдосталь до обіду...
(Який директор дасть себе в обиду!)
Та якось випивши, Михайло спать не ліг,
А сам по мед на пасіку прибіг.
Подрав два вулики й за третій взявся б скоро,
Та тут Бровко, нічний завзятий сторож,
Тривогу зняв страшну.
Як вітром, принесло із лісу звірину.
Ведмедя так гуртом притисли до берези,
Що зразу став тверезим, —
Сльозу пустив, у злочині признався,
І мед не брать при всіх заприсягався.
Йому повірили, простили
І, як говориться, із миром відпустили.
Спать ідучи світанком, по росі,
Бровка за сміливість хвалили щиро всі.

А згодом, десь в обідню пору,
Гукнули сторожа в контору.
І прочитав Ведмідь такий наказ:
«За те, що їв Бровко мед з вуликів не раз,
Його звільнить
І суд над ним вчинить».

Буває і в житті
отак виходить чудно:
Об'їсться меду хтось,
а потім — іншим нудно...

В. ШЕВЧУК.

КУРЯМ НЕ ДО СМІХУ

У колгоспі ім. Калініна, Чернівецького району, якось почали зникати кури. І не якісь там, а найкращі, добре вгодовані.

Пішла пташниця Олена Гудима шукати сліди. І знайшла. Вони вели в бур'яни. Пішла Гудима бур'янами і натрапила на лисицю. Руда ласуня саме відпочивала після доброго сніданку. Побачивши людину, вона ліниво підвелася, потяглася, позіхнула і нехотя поплелася далі...

Минула весна, настало літо. Кури вгодувалися, набрали у вазі. Не відстала від них і лисиця. Вона теж помітно потовщала. Добрий десяток несушок, яких недолічили на фермі, пішли їй на користь. Злодійка знахабніла до того, що почала ходити в курник навіть серед білого дня.

Увірвався у пташниці Гудими терпець. Пішла вона до голови колгоспу, почала благати:

— Робіть що-небудь з тією лисицею, бо вона всіх курей знищить!

— Не горюй, Олено,— заспокоїв її голова артілі т. Кузьмін,— щось зробимо.

Кузьмін не любить кидати слів на вітер. Він викликав місцевого мисливця.

— На нашій території з'явилася лисиця,— почав голова.

— Знаю,— спокійно відповів той.— Сам бачив.

— А чого не вбив?

— Еге ж! Щоб прославитись як браконьєр... Ні, даруйте! От якби дістати дозвіл...

— А хіба його так важко дістати?

— Не важко, а — неможливо.

Не повірив Кузьмін мисливцеві, помчав у мисливське товариство за консультацією. А там категорично сказали: дозволяється бити хутрового звіра тільки з початком мисливського сезону.

Значить, не можна бити... А лисиці красти курей — можна. Ніякого офіціального дозволу на це не треба. От вона й ходить на ферму, коли захоче, бере курку, а з'ївши її, одвішує низький уклін доброзичливим людям за їхню безмежну любов до букви...

Правда, смішна любов?

А курям — не до сміху...

К. ФЕДЬКО.

НА БЕРЕЗІ САМАРСЬКОМУ...

Свіжа риба дуже приваблює котів... Ех, якби ж тільки котів, то навіщо б і мову починати...

У місті Новомосковську на березі тихої повноводної ріки Самари розташований рибоприймальний пункт. На протилежному березі в імлистій далині бовваніє село Новоселівка — там рибальський колгосп «Самарський». Звідти в льодовник пункту моторками і дубами доставляють пійману рибу. Приймав рибу завідуючий пунктом Сошинський Володимир Григорович. І хоч вода в Самарі чиста, він зумів скаламутити її. Та ще й як!

У якогось невдахи-рибалки погаленько з планом вилову. Приймальник тут як тут і вже шепоче на вухо:

— Можна придбати легенький планик...

— Як це придбати планик? — дивується рибалка.

— А так. У план вилову іде сортна промислова і маленька смітна риба. Позолоти руку приймальникові і сип у льодовник дріб'язок. А там у мене і бобирець на сома перетвориться. Зрозумів?

Купці на «легенькі планики» знаходились. Сошинському платили готівкою і натурою.

А тимчасом план вилову котився вниз. З риби, яка переходила через руки Сошинського, залишалося лише 8 процентів першосортної. А сусідні Новоселівський і Одинківський пункти здавали вищим сортом по 50 і більше процентів вилову.

— Що там робиться у самарців? Чому від них тікає велика риба? — дивувалися керівники Нікопольського рибзаводу, якому колгосп здає свій вилов.

Попливли з заводу в самарські плавні комісії. Перевіряли, звіряли, суворо попереджували Сошинського. А він робив своє і тільки посвистував. Бо добре знав, що свіжа риба приваблює не тільки котів...

Одержуючи на місяць 450 карбованців, цей діляга жив на дві квартири (дружина у Дніпропетровську, а він у Новомосковську), пив-гуляв, купив легкову автомашину і багато цінних речей.

— Звідки і як гребе Сошинський такі гроші? — дивувалися люди.

Для заохочення рибалок держава платить за кілограм виловленої смітної риби 60 копійок, а продає її по 30 копійок.

Сошинський зметикував, що з тією смітною можна вловити і золоту рибку. Почав він рибалити разом з головою колгоспу Потапенком. Снасть у них була проста: папір і перо. Шахраї виписали квитанцію, нібито вони відпустили колгоспові ім. Карла Маркса для годівлі свиней 12 тонн йоржів.

Одержавши цю квитанцію, рибзавод переказав гроші на виплату за вилов шкідника-йоржа та ще й на прогресивку. Отак і витягли ці рибалки з державної каси близько 20 тисяч крб. А їх ще й хвалили:

— Молодці, самарці! І план підігнали, і по йоржах ударили. Виловлюйте їх до одного, щоб мальків не нищили. Бажаємо успіху!

Ось звідки і як загрібав Сошинський.

Про спритних рибалок написали до Перця. Розслідування показало, що факти правдиві. Потапенка зняли з посади голови колгоспу і виключили з рядів партії.

А Сошинський? А цей пройдисвіт вислизнув, як той в'юн. Якась нечиста сила врятувала його. Судіть самі.

Сошинський піймався на йоржах. Потім ревізія виявила за ним нестачу на 7.811 крб. Директор Нікопольського рибзаводу видав наказ про зняття Сошинського з роботи. А він лише єхидно посміхнувся і стиха промовив: «Нехай спробують».

І справді: у Новомосковську вдарили на сполох, задзвонили телефони.

— Не бувати цьому! — лунало з усіх боків. — Володю знімуть тоді, коли переступлять через наші трупи!

Як не дивно, а до загального хору приєднався і перший секретар Новомосковського райкому КП України Віктор Федотович Вірьовкін. 8 березня 1956 року він написав директору Нікопольського рибзаводу т. Ткаченкові такого листа:

«Тов. Сошинський на протязі довгого часу з роботою приймальника справляється і будь-яких зауважень з боку громадян і рибколгоспу за ним не було».

Залізна логіка! Те, що Сошинський обкрадає державу, — байдуже. Головне, що «не було зауважень з боку громадян».

Проте рибзавод звільнив Сошинського з роботи. А він до суду. У судді т. Листопадова теж «ніяких зауважень» не знайшлося, і він ухвалив поновити Сошинського В. Г. на посаді приймальника рибпункту та ще й стягти з рибзаводу 324 крб. за 20 днів вимушеного прогулу.

Нікопольський рибзавод оскаржив рішення Новомосковського нарсуду. Але в Дніпропетровському обласному суді не завдавали собі клопоту розглядом цієї справи, а швиденько проштампували: «Вирок залишити в силі».

От і ходить, звисока на всіх позираючи, комбінатор Сошинський. Вісім місяців ходить. Відвідує рибопункт і готується до реваншу.

От що може зробити карась у сметані.

— До чого тут карась?

Запитайте тих, що стали на захист шахрая. Може, вони й розкажуть.

Ол. ПРИБЕРЕЖНИЙ.

м. Новомосковськ,
Дніпропетровської обл.

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернігів).

Продукція кривить.

ТИПИ НАЧАЛЬНИКІВ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

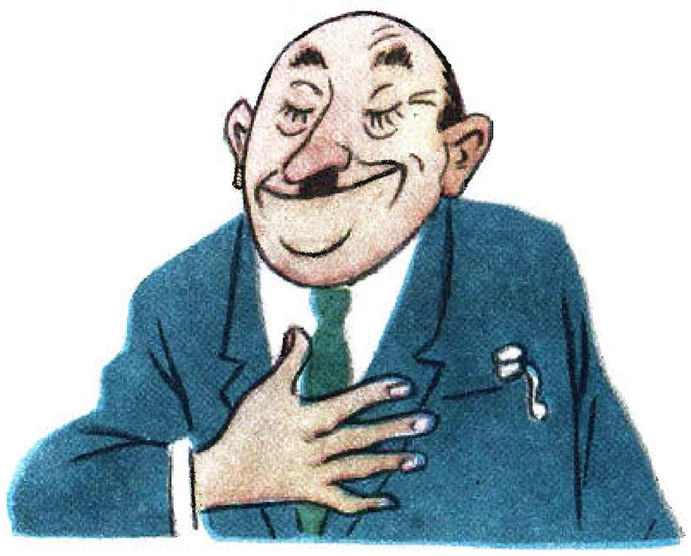

Начальник-мовчальник.

Начальник-кричальник.

Начальник-обіцяльник.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є в нашому місті один куточок, який усі десятою дорогою обходять: це — ріг вулиць Матросова й Бельведерської.

Тут, серед житлових будинків, розташувався клеєварний цех Станіславського шкіряного комбінату.

Ось уже десять років цей цех отруює тут повітря. Недавно санітарна інспекція примусила дирекцію комбінату вивезти клеєварний цех за межі міста. Керівники підприємства підкорилися рішенню санінспекції — устаткування вивезли, а... копита й шкіри залишили на подвір'ї колишнього цеху, перетворивши його на склад своєї пахучої сировини. Ходять чутки, що керівники комбінату збираються навіть розширити цей склад.

Порадь, Перче, як зробити, щоб у межах міста від нашого запашного сусіда не залишилося ні слуху, ні духу.

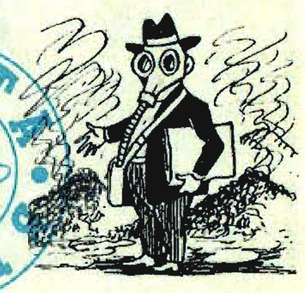

Мешканці Станіслава (19 підписів).

Дірки в золотому дні

Подорож Перця

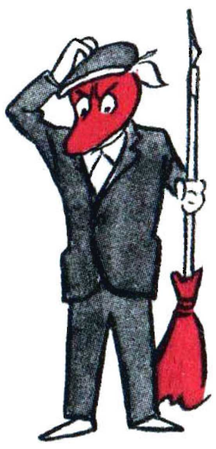

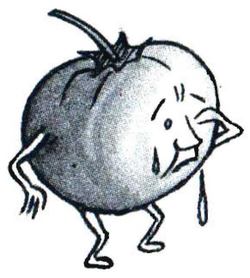

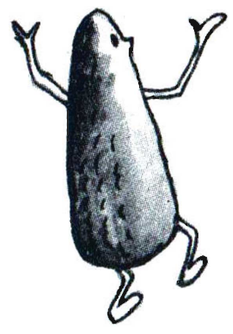

Ходив я по городу, питався свого роду:

— Де найкраще, найвеселіше овочам жити?

Обізвалась бараболя:

— Мабуть, у Кам'янці на Дніпрі. Чула я, що там сонце світить ясно майже цілий рік... Там, кажуть, золоте дно...

А за бараболею — квасоля:

— Де овочі найраніші? Там! Де помідори й огірки ростуть найкраще? Там...

Навіть пузатий гарбуз ліниво вставив:

— А урожаї там такі, що навіть старожили, які ніколи нічого не пам'ятають, і ті дивуються!

— А як там з водичкою? — поцікавився я.

— Хоч пий, хоч лий, хоч обливайся! — хором закричали родичі. — Це ж біля самого Каховського моря. Там же нову, велику зрошувальну систему споруджено!..

І вирішив я поїхати у Запорізьку область, щоб своїми очима подивитися, чи живі, чи здорові всі родичі мої й гарбузові у тій благословенній Кам'янці.

По дорозі заїхав у Запоріжжя. Полюбувався чудовими запорізькими новобудовами, нічними загравами над «Запоріжсталлю», походив широкими красивими вулицями міста металургів та енергетиків.

Находившись і добре стомившись, я зайшов у робітничу їдальню підкріпитися. І побачив там на тарілці, біля шматочка м'яса, свого родича — огірка. Він був якийсь вимучений, зморщений, порепаний...

— Де це тебе так покалічили? — запитав я.

— У Кам'янці... Хай їй біс, — відповів огірок. — Ледве вирвався звідти.

— Та там же, кажуть, рай овочевий!

— Ага! — глузливо чавкнув огірок. — Тільки тебе, Перче, в тім раю й бракує!

— Як же це так? — обурився я.— Невже це правда?

— Правда, — схлипнув огірок...

— Ну, я ж до них доберусь у Кам'янку, я ж їм покажу! — Розгнівався я і не помітив у гніві, як проковтнув свого пересоленого, замученого, несмачного родича.

* * *

Швидкохідним морським трамваєм переплив я Каховське море біля Нікополя й опинився в Кам'янці. Виходжу на берег, дивлюсь — стоїть старий-старезний хрін, киває на мене:

— Чого припхався? — прошамкав він, коли я підійшов ближче. — Чухрай назад у Запоріжжя, а то буде тобі труба.

— Та кажуть же, що тут курорт для нашого брата...

— Тікай, — зашипів старий хрін, — бо буде тобі такий рай, що й на насіння не зостанеться. Бери з мене приклад...

— А ти куди зібрався?

— Додому, на Вінниччину...

— Як же ти сюди забився?

— Та ще весною занесла лиха доля. Тут, у Кам'янці, поморозили не тільки овочі, а й усю насінну картоплю. А прийшла весна-красна, — що діяти? Жодної ж картоплинки нема. І довелося в Кам'янку, яка постачала Запоріжжя картоплею, завозити картоплю для посіву... із Запоріжжя. Та не сортову, а яку попало, під мітлу. Не вистачило... Заїхали й до нас, на Вінниччину. Прихопили й мене випадково... Ні, тікай, брате Перче, доки головний оптовий покупець сюди не прийшов.

— Що це за покупець такий?

— Тут діда Мороза так називають. Біжи скоріше на перевалку, ставай у чергу!

Заразив мене своїм панічним настроєм клятий старий хрін, і я почухрав на перевалочну базу заготконтори райспоживспілки, що на березі Каховського моря розташувалася.

Матінко моя рідна! Чого там тільки нема... Збилися в купи сотні тонн різних моїх родичів — капуста й помідори, буряки й картопля і навіть виноград. А кавунів скільки! Просто хоч другу Хеопсову піраміду став з них...

Побачили мене родичі, закричали:

— Не пускайте його без черги, хоч він і столичний. Ми тут уже тиждень сидимо. Помідори розквасились, огірки пожовкли, буряки пов'яли, кавуни порепались... Не пускайте!

— Що тут робиться? Розкажіть мені, як рідні рідному!

Підкотився до мене мелітопольський кавун і заходився пояснювати:

— Кам'янка від світу відрізана. Шосейні шляхи до неї не доходять. А до Запоріжжя — немалий світ: сто вісімдесят кілометрів. Не всякий овоч таку мандрівку витерпить. Одна дорога до Запоріжжя — Каховським морем...

— Так це ж добре, — кажу я. — Водний транспорт — найдешевший.

— Близько лікоть, та не вкусиш, — гірко скривився кавун. — Каховське море нове. Річковиків воно застало зненацька. Потрібні великі баржі, а їх не дають. Пристані нема. Бухти нема. Молу нема... От і виходить горе на морі!

— А куди ж дивиться Дніпровське пароплавство?

— Це вже ти, Перче, запитай начальника пароплавства т. Савельєва. Сидить він у Києві, в кабінеті, хвилі його не гойдають. З вікна моря він не бачить. І не знає, що через брак транспорту гинуть гори добра...

Тут до мого слуху донеслися розпачливі крики з поля:

— Рятуйте нас! Ріжте нас!

Покинув я балакучого кавуна й подався в поле. Там все — горіло, все червоніло.

Перестиглі помідори кричали:

— Варіть нас! Соліть! Маринуйте! Вичавлюйте з нас усі соки вітамінні! Не дайте загинути на плантації. Холодно нам, страшно!

Побачивши мене, вони зраділи, хором просити почали:

— Біжи, Перче, до телефону, дзвони в Київ, у Міністерство промисловості продовольчих товарів, дзвони самому міністрові т. Рудницькому. Обіцяв він ще в 1954 році побудувати тут консервний завод... Обіцяв він і торік. І цього року... Набридли нам його обіцянки-цяцянки! Передай, Перче, міністрові, що життя нам без заводу нема і не буде!..

* * *

Ні, тут телефоном дзвонити мало. В усі дзвони бити треба!

Кам'янський під, шістнадцять тисяч гектарів зрошуваних земель — це справді золоте дно. Урожаї тут такі, що можна було б завалити свіжими овочами, фруктами й картоплею всі крамниці Запоріжжя.

Особливо добре тут помідорам. Дуже щедро родять вони, але що з того? Тільки один помідор з кожних трьох доходить до столу споживача. Решту не встигають вивезти: вони йдуть або на корм худобі, або на добриво. Помідори залишаються на полях, капуста замерзає під снігом.

І таке безладдя триватиме, аж доки там не побудують консервного заводу, доки не організують розумне господарювання.

Троє міністерств опікають Кам'янський під. Міністр сільського господарства т. Співак, міністр радгоспів т. Коваль і міністр промисловості продовольчих товарів т. Рудницький неодноразово особисто займалися справами поду.

Але у трьох міністерств Кам'янський під лишився без ока: нема на ньому хазяйського ока, нема ладу...

Коли ж на Кам'янському поді перестануть працювати на діда Мороза?

Записки Перця опублікував
П. ЛУБЕНСЬКИЙ.
с. Кам'янка-Дніпровська.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

Такса: — Втечу, а то ще в свідки запишуть...

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ховай скоріше пляшку! Майстер іде!
— А ти його не бійся.
— Як же не бійся?! Нам самим мало.

СУХО—ПО САМІ ВУХА

Хто це сказав, що Київська облпромрада не дбає про свою білоцерківську артіль «Харчопром»? Дбає, та ще як! Під новий рік харчопромівці одержали подарунок — конвейєрну сушарку «ПКС-20»

— Це ми про вас потурбувалися,— похвалилися керівники облпромради. — Цінуйте нашу увагу.

— Але ж ми фруктів і овочів не сушимо, та й не збираємося, бо нема приміщення.

— Нічого. Запас кишеню не дере.

Кишені справді цей подарунок ні в кого не подер, а артільну касу спорожнив.

Простояла сушарка серед двору місяць, другий, третій і почала псуватися. Зіпсувався й настрій у членів артілі. Як не є, а засушили 30 тисяч карбованців, вгативши їх у непотрібну машину.

— Що робити з сушаркою? — знову звернулися білоцерківці до облпромради.

— А ви самі посушіть голову! — порадило обласне начальство.

Сидять тепер люди у «Харчопромі», думають, гадають — як здихатися цього подарунку, а придумати нічого не можуть.

Просити ради в облпромради — теж не наважаться: безпорадна облпромрада!

САМ СОБІ Я...

Що таке самообслужування? Керівники прилуцьких закладів громадського харчування зрозуміли цей новий прогресивний метод так: ми повинні обслужувати насамперед самих себе, а про споживачів хай господь бог дбає...

Ось їдальня біля пошти. Тісно, брудно. На столах покидьки. Відвідувачі просять офіціантку:

— Витріть, будь ласка.

— У нас їдальня з самообслужуванням,— відповідає та на ходу, закопиливши губу.

— І з самовитиранням теж? — питають розгублені відвідувачі.

Ось чайна № 1. Подають гуляш.

— А чому він без огірка?

— Огірки не положені,— роз'яснює офіціантка.

— А ви візьміть та «положіть», от вони й лежатимуть...

Не краще і в чайній № 2. Тут так само брудно і тісно, так само погано годують.

Кажуть, що завідуючий торговельним відділом Прилуцької міськради десятою дорогою обминає харчувальні заклади свого міста, щоб бува часом хтось не подумав, що й він перейшов з домашнього харчування на таке самообслужування.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі, звичайно, відомо, що найкоротший шлях — прямий. І ми це знаємо ще з дитинства. А от є ж люди, які вважають, наприклад, що найкоротший, найзручніший і найвигідніший шлях від алуштинського молокозаводу до алуштинських санаторіїв пролягає через... Сімферополь.

Хто ці люди?—Керівники Сімферопольського холодокомбінату. Це за їх розпорядженням масло з алуштинського молокозаводу возять в Сімферополь, а вже звідти, транспортом курорторгу, доставляють назад алуштинським здравницям.

Дай нам, Перче, адресу здравниці, яка могла б повернути здоровий глузд любителям подібних перевезень. У нас у Криму таких медичних закладів ще, здається, немає.

Б. ІЛЬЧЕНКО.

м. Алушта,
Кримської області.

НАКЛЄП

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Кажуть, що я всі справи вершу сам. Дурниця! Як жінка скаже, так і роблю.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Як і на багатьох станціях, на станції Новоград-Волинськ є їдальня. Але не на багатьох станціях можна знайти такого горопашного завідуючого їдальнею, як товариш Лашевич. Порядку він навести не може, а відвідувачі, як на зло, грамотні, вимогливі: обписали вони книгу скарг від дошки до дошки. Книга стала дуже цікавою, і тому завідуючий боїться тримати її в їдальні: там розвелося стільки гризунів, що можуть книгу на порох перетрубити.

Та хіба відвідувачі це розуміють? Вони продовжують обурюватись, сердитись, вимагають тримати книгу скарг у їдальні.

Дай пораду, Перче: що робити Лашевичу і що робити з самим Лашевичем!

Г. АЛТУХОВ.

Мал. Л. КАПЛАНА.

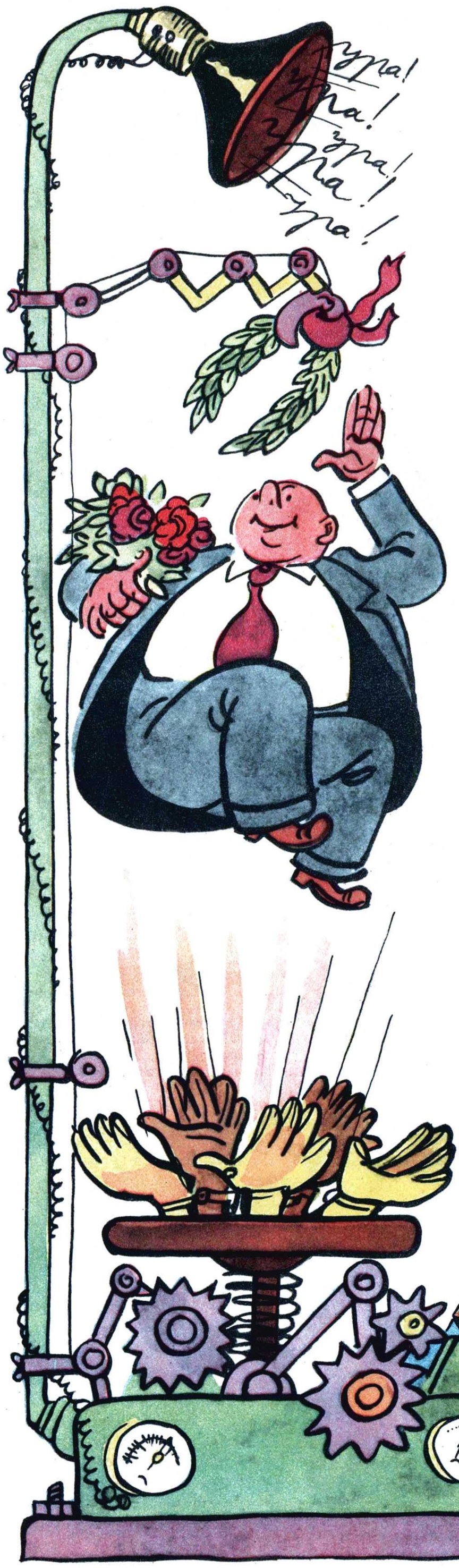

Ян ПОЛІЩУК, Бор. ПРИВАЛОВ

ЗОВСІМ, ЯК ДОРОСЛІ

(ІЗ КОРОТКИХ ОПОВІДАНЬ)

Для командированого, у якого часу, що називається, в обріз,— неділя,— коли всі потрібні йому установи й підприємства не працюють,— це день вимушеного безділля. В такім-о становищі опинився й Андрій Іванович Буженінов, два дні тому приїхавши до Н-ська обслідувати парфюмерний комбінат «Розы и грёзы». Півдня він витратив на огляд краєзнавчого музею, на знайомство з іншими н-ськими визначними місцями та на обід у дієтичній їдальні. По обіді Буженінов гуляв у дворовім скверику інженерно-технічних працівників «Роз и грёз» (у цьому будинку була й кімната для приїжджих на комбінат).

Крутячи в пальцях квітку пахучого горошку, Андрій Іванович машинально визначив основні частини його аромату.

— Трішки есенції, краплинку гвоздичної олії... а може бути й навпаки,— трішки гвоздичної олії, краплинку...

Та думки Буженінова вертілися навколо комбінатівських справ. У нової дирекції не клеїлася робота. План увесь час перебував під загрозою зриву. Коли графік по пудрі та губній помаді сяк-так витримується, то туш для вій і нічні креми вже давно не додержувалися ніяких графіків. Навіть духи і ті почали пахнути не так, як їм належиться за стандартом, а про одеколони й говорити не доводиться... Старі, досвідчені спеціалісти або кидають комбінат, або переходять до інших цехів... Дирекція... Стривайте, а що ж робить дирекція?

Дзвінкі дитячі голоси вивели Буженінова із замислення.

— Будемо грати в «кадри»! — крикнув один із хлопчиків, і всі підхопили: — В кадри! В кадри!

Дітлахи зібралися в коло, і товстий хлопчик почав рахувати:

На фіалку, на горошок
Не шкодуй ніколи грошей.
Роза, айстра, шипр і мак...
Будеш пахнути, ще й як!

— Ого! — подумав Буженінов, з цікавістю спостерігаючи розвиток подій.— Парфюмерно-виробничі мотиви у дитячій творчості! Дуже цікаво!

Алика, одягненого у штанчата типово-піжамного зразка, що весь час з нього спадали, було обрано «директором». Він хвацько підсмикнув штани і взявся за виконання обов'язків.

— Кола намалювали? — кричав він.— Тоді почнемо виробничу нараду!

Дітлахи оточили «директора».

— По посадах! — скомандував Алик.— Раз, два, три!

З криком і галасом кинулись гравці в кола. Дівчинка в тюбетейці не встигла зайняти коло і розгублено стояла серед майданчика.

— Мене Колька відштовхнув! — сказала дівчинка.

— Коли залишилась без посади,— сказав із свого кола товстий хлопчик, — то води!

— Здрастуйте, товаришу директор! — звернулася до Алика дівчинка.— Чи нема у вас для мене вакантної посадки?

— А що ви вмієте робити? — важно запитав Алик.

— Хай заспіває! — закричали дітлахи.— У неї «Ой випила, вихилила!» — здорово виходить.

Дівчинка одягла тюбетейку набакир і проспівала «Ой, випила, вихилила!». Коли пісня закінчилася, Алик скликав «виробничу нараду». Діти зібралися навколо «директора», а дівчинка в тюбетейці посіла ту з посад-кіл, яка їй найдужче сподобалася.

— Раз, два, три! — скомандував Алик. На цей раз без кола лишився товстий хлопець.

— Танцюй! — кричали йому.— Танцюй, Колю!

— У мене записка від Івана Івановича! — гордо сказав Коля.

— А це хто такий? — запитав «директор».

— Не знаю. Але татко говорить, що коли людина з запискою від Івана Івановича, то її слід приймати без ніяких отих... як їх... ну-от отих самих...

— Дитя — воно, як те дзеркало, все відбиває,— почув Буженінов. Обернувшись, Андрій Іванович побачив могутню постать двірника, що обіперся на мітлу.— Я тут при дворі недавно і весь час дітлахи мене в курсі всіх комбінатських подій держать. Вони або в «прорив» грають, або в «аврал»; це такі перегони — спочатку рачки лізуть, потім — бігом. Наслухаються ото дома батьківських балачок, от і вигадують... Тепер якраз із кадрами дирекція щось мудрує. Вчора увесь двір в чехарду грався, а сьогодні, бач, нову гру вигадали... А на комбінаті саме таке й робиться: наймають якихось там по записках, старих робітників, як у байці про «Музик», з місця на місце пересовують, звільняють з посади... Ох-хо-хо, розгардіяш якийсь!

— Дуже цікаво! — повеселішав Буженінов.— Толкові ростуть дітки! — І він ще з більшою увагою почав стежити за грою. Йому вже не було шкода загубленого через неділю робочого дня.

Переклав
Остап ВИШНЯ.

Все для ювілярів. (Проект вшанувального апарата).

НА ПЕРЕДВИБОРНИХ ЗАБІГАХ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

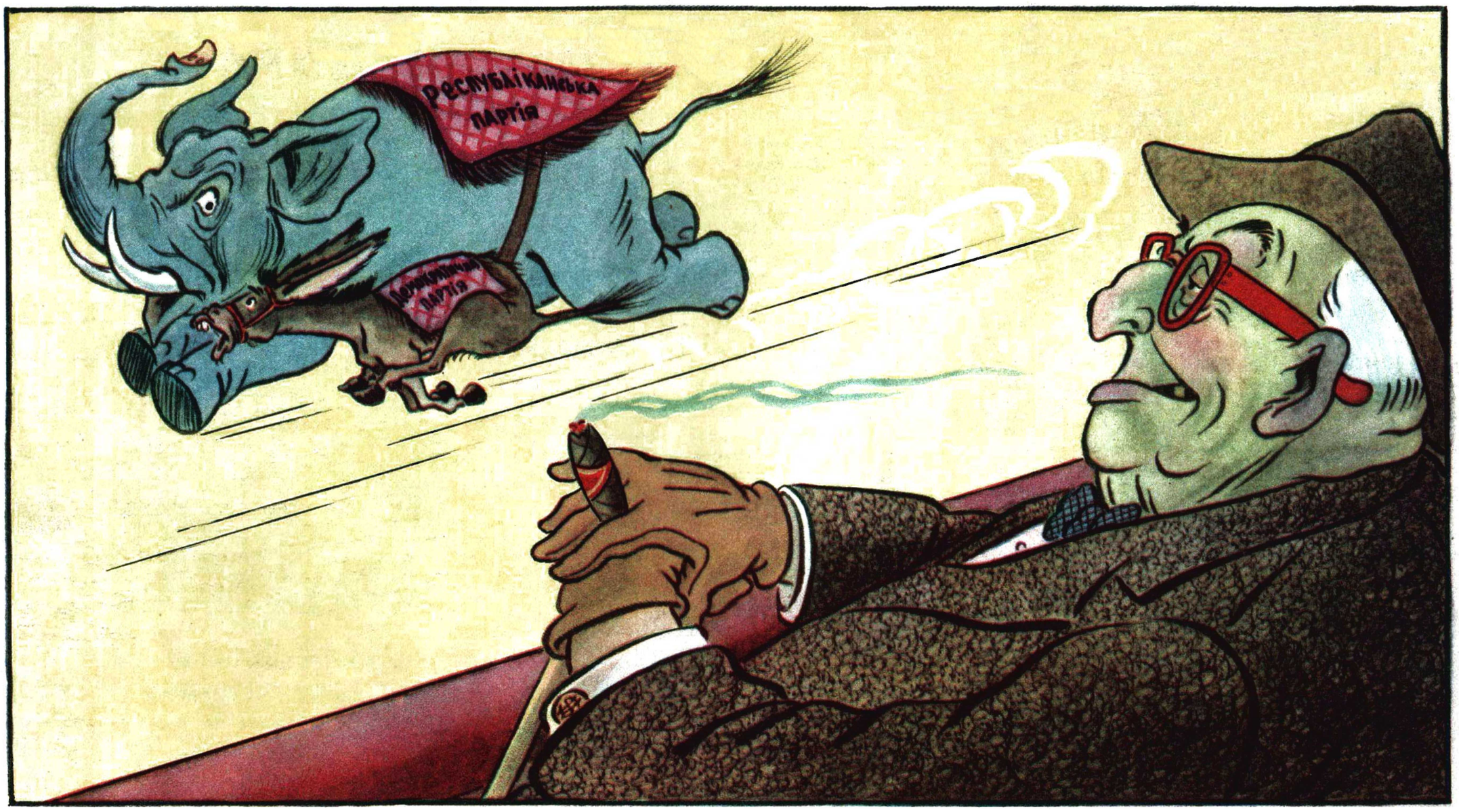

Уолл-стріт: — Хто б з них не прийшов першим, мені однаково — я не програю.

Не в гуморі

У зв'язку з націоналізацією Єгиптом Суецького каналу, англійський уряд призвав на військову службу багатьох резервістів, в тому числі й співробітника лондонської комуністичної газети «Дейлі уоркер». Нижче друкуємо його перші враження (в перекладі з англійської).

Чотири дні тому ми залишили Довер і прибули до табору, що розкинувся в центрі Солсберської рівнини. Всі дні лив дощ. Вода просочувалась крізь намети, утворюючи калюжі.

Спимо ми на сінниках. Наші сільські хлопці запевняють мене, що на них навіть тварин не можна класти, бо завошивіють.

Харчі дають смердючі. Кращого слова не знайдеш. Командири вважають, що на цих харчах ми зможемо щоденно проходити по 15 миль.

...У минулому мені часто не щастило, але не так сильно, як тепер.

Поміркуйте самі. В армії нічого не змінилося. Ті ж безглузді накази, та ж муштра, ті ж харчі.

Після одержання плати та оформлення документів я з'явився до командира роти.

— Який настрій, капрал, у зв'язку з призовом?

— Ні к чорту не годиться, сер.

— Що? — перепитав він, не чекаючи такої відповіді. Судячи по його обличчю, він вважав, що я буду скакати від щастя.

— А що ви робили на вулиці Сіві-стріт?

— Працював у газеті «Дейлі уоркер», сер.

Обличчя командира роти аж почервоніло.

— Комуніст?

— А як ви гадаєте, сер?

— Я вас питаю, капрал, а не ви мене.

— Бачте, мої політичні погляди — це моя особиста справа, сер.

Від цих слів обличчя командира роти почервоніло ще сильніше. Я навіть почав побоюватися, щоб з ним чогось не трапилося.

— А яку позицію займає ваша газета в суецькому питанні?

— Протилежну позиції уряду. На сто процентів, сер.

— А яка ваша особиста думка?

— Я поділяю думку газети.

Від цих слів у командира роти потемніло в очах.

...У нашому батальйоні 350 резервістів, і всі не в гуморі. Більшість з них вважає, що Суецький канал, який проходить по Єгипту, повинен належати єгиптянам. Всі невдоволені тим, що їх призвали в армію.

Єдиною світлою плямою в усій цій історії є те, що так довго тривати не може.

СЕРЕД МАРІОНЕТОК

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

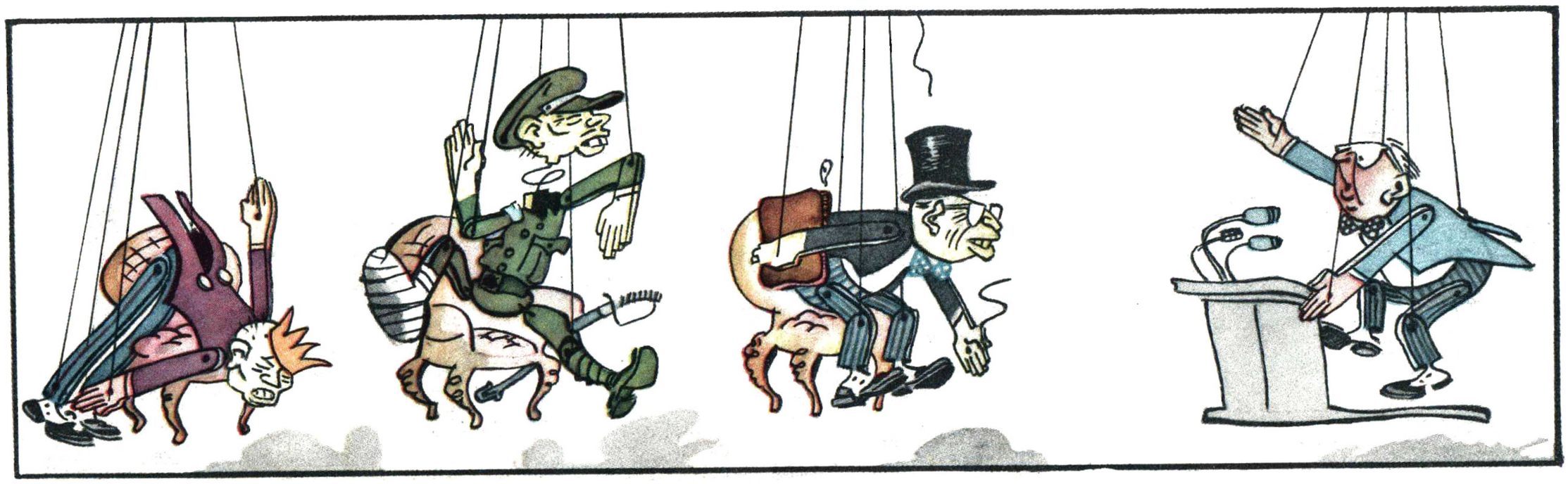

— Панове, давайте гратися в державних діячів!

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, що в Харкові є такий трест «Південтрансбуд»? А чи відомо тобі, звідки походить слово «Південтрансбуд»? Якщо не відомо, то поїдь до нас, у Диканьку, завітай до нової МТС, розшукай там начальника 8-ї дільниці «Південтрансбуду» т. Спаських і спитай у нього: «Що чути з електростанцією, яку ви за планом мали здати 1 січня 1956 року?» — «Електростанція буде!» — відповість тобі начальник будівельної дільниці.

Тоді, Перче, питай далі: «А в бані, збудованій вами, робітники давно вже, мабуть, паряться?» — «Баня теж буде...» — скаже т. Спаських.

«А як,— поцікався,— минулої зими в майстернях МТС і житлових будинках працювала система водяного опалення, змонтована вами? Ніхто не скаржився на надмірну жару?»— «І опалення буде...» — відмахнеться від тебе повноважний представник «Південтрансбуду».

Він і від нас давно вже отак відмахується. От ми й рішили, що оце «буде» і є корінь слова «Південтрансбуд».

Попроси, Перче, кого слід, хай заглянуть глибоко у той корінь і скажуть, чи ми часом не помиляємося.

Бо ми ж не філологи, а механізатори.

Я. ДУБИНСЬКИЙ.

Полтавська область.

ВЕСІЛЬНИЙ СЕЗОН

«Сватання на Гончарівці»
«Весілля в Малинівці»
«Таємний шлюб»...

(З репертуару Сталінського обласного театру імені Артема).

Уранці «Сватання»,
Увечері «Весілля»,
«Таємний шлюб», —
той, певне, до зорі...
Комедій надивившись до знесилля,
Жартують сумно шахтарі:
— Хоч би ж маленьку п'єску про
Донбас...

Хоч би ж хоч раз
Згадали нас!

І. САВИЧ.

ДРУЗЯМ-КАРИКАТУРИСТАМ

Як малюєте ви бюрократів?
Майже всіх—діжкуватих, товстих...
Ой, не всі вони, братця, пузаті,
Є й худенькі, тоненькі між них.

Про портфелі...
Хоч інша це тема,
Але я заодно вже скажу:
Раз портфель — бюрократів емблема,
Я папери в халяві ношу.

Д. ЗАЛІЗНЯК.

с. Клюшниківка,
Комишнянського району,
Полтавської області.

Мал. Л. БОЙКА

— А відходи у вас бувають?

— Аякже! Ми віддаємо їх сусідній артілі і там з них табуретки роблять.

ЧОМУ МИ ТАК ГОВОРИМО...

«ЯК РИБА У ВОДІ...»

Щоб пояснити коротко, наведемо свіжий приклад. У м. Тернополі є автобусна станція. Під час дощів стеля тієї станції стає дуже схожою на величезний цідилок. Громадяни, яким доводиться чекати автобуса, стають мокрими з ніг до голови і тому кажуть:

— Ми себе тут почуваємо, як риба у воді!

ПЕРЕМОРОЖЕНІ ГРОШІ

Щоденне катання порожнього вагона-льодовника відбувається на коліях станції Ірміно, Ворошиловградської області.

Вартість — 40 карбованців на добу.

Платить за катання Кадіївський «Рибторг», який заорендував вагон з 9 квітня до кінця року для перевезення живої риби.

Жодна рибина у цьому вагоні ще не каталася.

Незвичайні пригоди

ЗАПАРИВСЯ керуючий Одеським облбудтрестом т. Самгін на будівництві бані у м. Вилкові. Роботу, заплановану на рік, він розтягнув на три роки і ніяк завершити її не може.

ВИСКОЧИЛА З ВОДИ СУХОЮ А. Федюшина — продавець магазина № 3 у с. Хриплин, Лисецького району на Станіславщині. Незважаючи на офіціальне повідомлення начальника оргвідділу облспоживспілки т. Аркуші про те, що Федюшину за шахрайство з роботи знято, вона спокійно сидить на старому місці і по-старому комбінує.

ПОРВАЛИ ЖИВОТИ од сміху мало не всі кури, коли почули, що Київська нафтобаза № 2 оштрафувала республіканське управління «Укргідроріббуд» на 1 карбованець за затримку цистерни (на 4 хвилини!) і відправила рахунок поштою, витративши на це 1 карбованець!

ВІК ЖИВИ — ВІК УЧИСЬ

Мал. С. САМУМА

Дід Мороз: — І навіщо я, старий дурень, зв'язався з цим індпошивом?!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Прочули ми, що хтось тобі написав, ніби голова нашого колгоспу т. Зборовський та голова сільради т. Козуб не реагують на критику.

Спішимо спростувати це твердження. Зборовський і Козуб на критику реагують, і навіть дуже швидко. Районна газета написала, що у нашому клубі літом і зимою гуляє вітер, а сільські керівники і не думають його ремонтувати.

Прочитавши критичну замітку, Зборовський і Козуб негайно заходилися виправляти становище: вони сіном позатикали діри в стінах клубу і... засипали його зерном. Тепер вітрові гуляти ніде: гора зерна височить аж до самої стелі; вона навіть завалила вхід до бібліотеки.

Як бачиш, Перче, наші сільські керівники на критику реагують швидко і енергійно. Похвалити б їх, та нікому.

Може б ти за це взявся?

А. ІВАНЕНКО.

с. Гулівці,
Білогірського району, Хмельницької області.

Мал. С. КУЗЬМІНА.

Знахарка: — Ось вип'еш оці ліки — і все як рукою зніме.

У м. Феодосії (Кримська обл.) кози знищили дуже багато зелених насаджень. **(З листа до редакції).**

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Чого це ти чепуришся?
— Піду в парк, погуляю.

Виставка шкідливості

ДОШКА БРАКУ

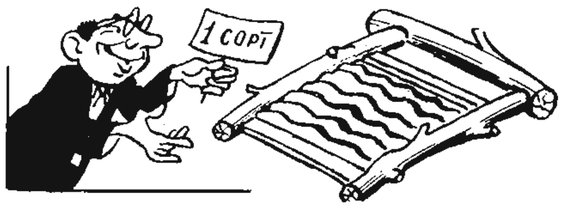

Чого тільки на світі не буває... А от, щоб бракороб та сам себе малював на дошці браку,— такого ще, здається, не було.

Не було, аж поки цього не зробив директор Заболотівського райпромкомбінату (на Волині) т. Бесараб. Він виготував не одну, а кілька сот дощок, нарік їх пральними і на кожній поставив назву очолюваного ним підприємства.

Назва виведена чисто, акуратно. А самі дошки акуратністю не відзначаються: рама зроблена з необструганого дерева, гофроване полотно — з бляхи, покритої дрібними цинковими пузирями.

Це, однак, не заважає директорові промкомбінату т. Бесарабу запевняти всіх, що на цих дошках можна прати не тільки з милом, а й без мила.

Не вірте: це також пузир. Тільки вже не цинковий, а — мильний!

ДЕЛІКАТНІ НОСИ

Про гірчицю, яку випускає Львівський міськпромкомбінат, одна жінка розповідала так:

— Купила я баночку, відкупорила, понюхала і так мені стало гірко-гірко, що я аж заплакала. Від досади заплакала. І подумала: «Таку просту річ, як гірчиця, і ту кляті бракороби примудряються знівечити... Наче замазка...».

Дуже хотілося б, щоб керівники згаданого комбінату теж узяли по баночці в руки і понюхали на повну, як кажуть, затяжку. І щоб від того нюхання сльози в них горохом з очей посипалися і свердлом у носах закрутило!

А то вони, видно, дуже делікатні люди і не люблять носи свої стромляти туди, де їхня продукція робиться...

«НЕ КЛЕЇТЬСЯ»

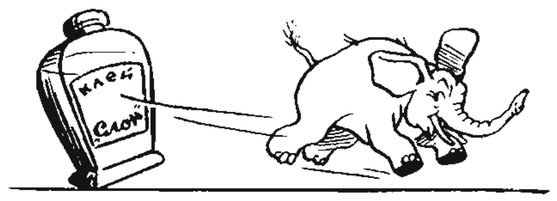

Артіль «Галхімпром» (м. Сталіно) виробляє клей з дуже солідною назвою «Слон». З чого робиться той «Слон», сказати важко. Але виходить він дуже оригінальний. Від нормальних клеїв відрізняється тим, що нічогісінько не клеїть.

Одна організація придбала півдюжини пляшечок «Слона» і в усіх виявилась тільки брудна рідина...

Сказати, що в артілі «Галхімпром» майже немає бракоробів — це, значить, зробити із слона муху. Є там бракороби,— та ще й чимало їх.

І ХОЧЕТЬСЯ, І КОЛЕТЬСЯ...

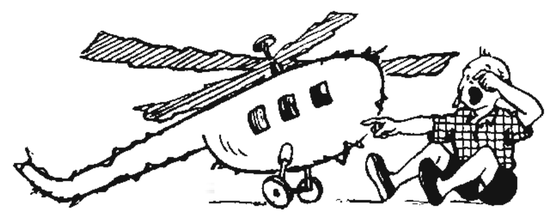

— Діти! — патетично вигукнув голова одеської артілі імені Енгельса т. Шуклін — Дорогі наші діти! Чого тільки для них не зробиш!

І зробив для дітей нову іграшку — вертольот.

Іграшка — дуже красива і дуже... підступна. Торкнеш її ласкаво пальцем, а вона у палець вчепиться своїми гострими краями і не відпустить до тих пір, аж поки кров не виступить.

Отакий цей вертольот.

Декому за нього добре влетіти може!..

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Допоможи колективу нашої школи розв'язати одну задачу. Умова задачі надзвичайна. У ній запитується, як організувати навчання у приміщенні, де багато дверей не зачиняються, а кілька не відмикаються, шибки дзеленчать та пропускають пилюку і дощову воду. Словом, подібних питань є аж чотирнадцять.

Загадав нам цю задачку начальник обласного відділу у справах архітектури і будівництва Корабмен. Це ж під його головуванням комісія передала нам новозбудоване приміщення школи з великими недоробками.

Загадав нам Корабмен задачку та й подався в обласний центр. А хтось з будівельників і ключі від підсобних приміщень з собою захопив.

Якщо, Перче, ти не розв'яжеш сам цієї задачки, то поклич на допомогу т. Корабмена. Адже ж і він колись школярем був.

ЧЕРНЯТИНСЬКИЙ,
ГУБЕРМАН.

с. Веренчанка,
Заставнівського району, Чернівецької області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ З вини працівників Уманської контори зв'язку правління колгоспу ім. Шевченка (Погребищенського району на Вінниччині) одержало дві незрозумілі телеграми. Про це писалося у «Перці» № 9 («Об'яви, оголошення»).

Як повідомило Міністерство зв'язку УРСР, на винних накладено стягнення. Черкаське і Вінницьке управління зв'язку вжили заходів для кращої обробки телеграм.

★ У тому ж номері журналу в замітці «Ведмежа послуга» критикувалося Чернігівський міськпромкомбінат за те, що випускає браковані дитячі іграшки.

Виконуючий обов'язки начальника управління місцевої та паливної промисловості Чернігівського облвиконкому т. Бенін повідомив, що вказані факти дійсно мали місце. Замітку обговорено на виробничій нараді міськпромкомбінату. Посилено контроль за якістю продукції.

★ Запізнившись на кіносеанс, що відбувався у клубі села Великі Зозулинці (Хмельниччина), директор Малоклітнянської МТС Маценко наказав демонструвати фільм спочатку. Коли ж глядачі запротестували, Маценко відключив електроенергію, і сеанс було зірвано. Про це розповідалося у замітці «Крути-перекручуй!» («Перець» № 11).

Рішенням бюро Базалійського РК КП України Маценку оголошено сувору догану.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (344) (на украинском языке). Підписано до друку 27.X. 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17175. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4810. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Б'ЯВИ

голошення

ПОГРЕБИЩЕНСЬКИЙ ЦУКРОЗАВОД на Вінниччині

випускає

у річку Рось

„СИРОПИ"

від яких дохне риба.

Директор заводу О. Карпик захопився небезпечним видом спорту —

рибогубством!

Рятуйте!!!

Молоді фруктові дерева

переробляє на

молоко, масло, сир, сметану

корова голови Деражнянського райвиконкому (Хмельницька область) т. ГУРМАНА В. Г.

Спішіть поглянути на цю корову, доки вона не встигла поїсти всі зелені насадження під вікнами райвиконкому!

Колгосп ім. 19 Партз'їзду Луцького району на Волині

ПОРУШУЄ СПРАВУ ПРО РОЗЛУЧЕННЯ

голови колгоспу т. ЖИЛІНКОВА з його міською квартирою в обласному центрі, оскільки через неї він себе почуває в колгоспі не господарем, а гостем.

НОВИЙ ПЛАНЕТАРІЙ ВІДКРИТО

в селі Розсоховате, Охтирського району на Сумщині.

Жителі села, не виходячи з клубу, можуть спостерігати

ЗОРЯНЕ НЕБО І РУХ НЕБЕСНИХ СВІТИЛ.

Квитки можна придбати у голови колгоспу т. КЛИМЕНКА.

КЛУБ

НАВЧУ ГРАТИ

В ПІДКИДНОГО ДУРНЯ.

Хто пройде мій курс науки — ніколи в дурнях не залишиться.

Уроки вдень і вночі в клубі села Устивиця, Великобагачанського району, Полтавської області.

Завідуючий клубом МАКАРЕНКО.

Великий торг

між Міністерством торгівлі УРСР і Міністерством місцевої і паливної промисловості УРСР з приводу виробництва ліхтарів «ЛЕТЮЧА МИША»

Тривае, а ліхтарів і понині вдень з вогнем у магазинах не знайдеш.

відвідуйте магазини, товариші міністри!

СКОРО! НЕЗАБАРОМ!

у крамницях Петрівської райспоживспілки буде продаватися

Золота сіль,

за зберігання якої на складі станції Королівка Одеської залізниці райспоживспілка заплатила штрафів !!!19.052 карбованці!!!

СІЛЬ

НОВИНКА ТЕХНІКИ!

КІНО ПІДВОДОЮ!

Тому, хто хоче побачити це диво, радимо відвідати Дубровицький кінотеатр (на Ровенщині) під час дощу і висидіти хоч півсеансу під дірявою стелею.